Virallinen lukunäyte

NORSU PAKETTIAUTOSSA

BERND BEST

globaltalents.net

© 2026 Bernd Best

Kaikki oikeudet pidätetään.

1. painos 2026 · Käännetty saksasta

Kustantaja: globaltalents independent publishing

Globaltalents LLC · globaltalents.net

447 Broadway, 2nd Floor, Suite 703

New York, NY 10013, USA

hello@globaltalents.net

Kuvitus: Gela Kubicki

Toimitus: Hansgeorg Schluck

Tämä on fiktiivinen teos. Henkilöt ja tapahtumat ovat kirjailijan keksimiä; myös romaanin keskeinen aine on fiktiivinen.

Tarvepainatuspalvelu: Bookvault

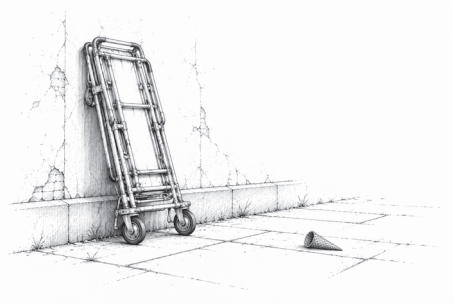

OSA YKSI
OTE

Leberkäse pilaantuu.

IRINA

LUKU 1
SUNNUNTAI, KELLO 11.23

Ylipainoinen äiti puuskutti. Oli sunnuntai, kello 11.23, ja hän raahasi 179 kiloaan kahdeksankymmenen metrin matkaa ostoskeskuksesta takaisin kerrostalolleen. Siihen oli jo mennyt melkoinen tovi.

Ulkona oli talvi. Pihan paljaissa puissa riippui yhä yön jäätä, ja sinne, minne aurinko ei yltänyt, se jäi roikkumaan kuin lasi. Silti hän oli syönyt jäätelöä, oikeaa, vohvelitötteröstä.

Kaksi palloa. Stracciatellaa ja sitä uutta, jossa oli paahdettua karamellia. Toisesta tiskin takana oleva tyttö ei ollut ottanut maksua, koska Irina oli valittanut hinnasta niin kauan, että tyttö mieluummin lahjoitti pallon kuin kuunteli enää yhtäkään lausetta. Päälle kermavaahtoa. Jäätelö ilman kermavaahtoa ei hänen mielestään ollut jäätelö vaan loukkaus. Ajatuksissaan hän oli jo pidemmällä, jääkaappiin jääneessä leberkäsessä, jonka söisi kylmänä suoraan kädestä, ja sen vieressä olevassa avatussa viinipakkauksessa, joka olisi iltaan mennessä tyhjä niin kuin jokainen pakkaus oli iltaan mennessä tyhjä.

Aamiaiseksi hän oli juonut eilisen pakkauksen pohjat, kaksi lasia, ehkä kolme, sen verran kuin tarvittiin, jotta kahdeksankymmentä metriä tuntui hyvältä ajatukselta. Hän oli sillä tavalla humalassa, jota hänessä ei kukaan enää huomannut, koska hän oli aina: hidas, ystävällinen, kasvot tulivat joka askeleella vähän jäljessä. Hiukset niiden yläpuolella oli värjätty uudelleen, keittiössä, sellaisiksi porkkananpunaisiksi, joita ei luonnossa ole, ja tyvessä oli ollut jo viikkoja muuta tukkaa vaaleampi raita.

Valkoista pakettiautoa hän ei huomannut. Se oli lahja hänen tyttäreltään. Ei suoraan, mutta kolme naamioitunutta miestä sen sisällä, kuljettaja, lääkäri ja hänen kaksi lukuaan, hoitaja ja raskaille potilaille tarkoitetut paarit, koko ryhmän oli palkannut Zhenia auttamaan äitiä laihtumaan. Vyöt kiinni, valmiina ottamaan Irinan vastaan ja saattamaan hänet syvään, kuukausia kestävään lääkkeillä ylläpidettyyn uneen.

Irinan oli määrä herätä laihan kauriin, Iron Womanin ja kahdeksankymmentäluvun lopun viimeisen supermallin yhdistelmänä. Sellainen suunnitelma joka tapauksessa oli.

Mitä hän sillä hetkellä tunsi, sitä hän ei olisi osannut sanoa. Vain yksi yksityiskohta jäi: ensin hän luuli kompastuneensa. Maa tuli vastaan, ja häntä harmitti, koska hänen painollaan ylös nouseminen oli projekti, tapahtuma, jolla oli yleisö.

Sitten tulivat kädet. Eivät kovakouraiset, juuri se oli hämmentävää. Ne tarttuivat häneen kuin muuttomiehet kalliiseen pianoon, varovasti, siihen liittyi lasku. Neljä otetta, vasemmalta, oikealta, kainaloiden ja polvien alta, ja maailma kallistui vaaka-asentoon. Taivas hänen yllään oli tasaista, maitomaista harmaata, sellaista kuin talvisunnuntaina, jolloin kukaan ei avaa verhoja.

Bussipysäkiltä kaksi naista näki sen, mitä sunnuntaina tähän aikaan tällä kadulla saattoi nähdä: valkoisen auton, paarit, miehiä maskeissa ja käsineissä, lihavan naisen, joka oli kaatunut kotimatkalla. He näkivät hätätapauksen. Toinen sanoi toiselle, ettei tuo ollut enää pitkään aikaan kävellyt kunnolla.

Hän halusi huutaa. Ulos tuli närkästynyt ähkäisy, sellaisen ihmisen ääni, jonka ohi kiilataan kassajonossa. Yksi hahmoista sanoi jotakin, rauhallisesti, melkein kohteliaasti, mutta kielellä, joka ei ollut hänen ja jota hän ei ollut koskaan oppinut. Irina ei ymmärtänyt sanaakaan, ja se pahensi asiaa. Mitään ei voi pyytää kielellä, jota ei puhu. Sitten hän tunsi kanyylin kylmän suudelman kyynärtaipeessaan, ja närkästys liukeni kuin sokeri lämpimään veteen.

Viimeinen selkeä ajatus oli järjetön, ja hän tiesi sen järjettömäksi jo sen tullessa. Hän ajatteli: Leberkäse pilaantuu.

KEITÄ PAKETTIAUTOSSA ISTUI

Ratissa istui mies, jota kaikki talossa kutsuivat vain turvamieheksi, eikä nimitys johtunut neuvottomuudesta, se oli täsmällisin, jonka hän salli. Hän ajoi kuin auto olisi ollut tyhjä.

Takana, paarien ja pyöräkotelon välissä, istui lääkäri ja katsoi pienen laitteen kahta lukua, happisaturaatiota ja pulssia, kuin ne olisivat maailman kaksi viimeistä lukua. Hänen kätensä pitivät tätä naista hengissä, ja kaikki autossa tiesivät sen.

Hänen vieressään hoitaja, joka kannatteli naisen päätä kenenkään pyytämättä. Ennen kuin auto lähti liikkeelle, hän pyyhkäisi peukalollaan kermavaahdon rippeen suupielestä. Lääkäri näki sen eikä sanonut mitään. Sitä ei lukenut yhdessäkään toimintaohjeessa.

Kolme naamioitunutta miestä penkillä olivat korvattavissa ja tiesivät sen itsekin. Lihaksia, hiljaisuutta, käsineitä. Maskit olivat niitä apteekista saatavia, sinisiä, kuminauhalla, sen yhden kevään jälkeen kukaan ei enää katso, jos kolmella miehellä on sellaiset. Yksi rukoili hiljaa, mutta kukaan ei tiennyt ketä.

MATKA

Kerrostalolta metsään oli kartan mukaan kolme tuntia ja kaksikymmentä minuuttia. Niitä tuli neljä, koska turvamies pysähtyi kahdesti levähdyspaikalle eikä kukaan noussut ulos. Valkoinen pakettiauto, joka ajaa jossakin liian hitaasti, herättää vähemmän huomiota kuin sellainen, joka ei pysähdy tuntikausiin.

Sisällä haisi desinfiointiaine ja kylmä kahvi, ja mitä kauemmin matka kesti, sitä enemmän myös Irina, vuosia liikaa kantaneen ruumiin imelähkö, pesemätön haju ja aamupäivän viini, joka tuli ulos ihohuokosista. Lääkäri oli haistanut sen jo ennen kuin paarit olivat autossa ja muuttanut yhtä lukua kolmen ensimmäisen päivän laskelmassaan. Kukaan ei sanonut siitä mitään. Lämmitys oli kakkosella. Hoitaja oli levittänyt hänen päälleen lämpöpeitteen kultainen puoli sisäänpäin, ja folion hiljainen rapina joka töyssyssä oli pitkään auton kovin ääni.

Sadankahdentoista kilometrin kohdalla Irina lakkasi hengittämästä.

Ei pitkäksi aikaa. Yksitoista sekuntia, sitten hengitys palasi ja kuulosti tuulessa paiskautuvalta ovelta. Lääkäri katsoi lukua ja sitten kelloa, sitten taas lukua. Hän oli odottanut sitä. Se luki potilastiedoissa, se luki potilastiedoissa molemmissa maissa, eikä kukaan ollut koskaan tehnyt asialle mitään: tämä nainen lakkasi hengittämästä monta kertaa joka yö, oli lakannut vuosia, ja heräsi silti joka aamu. Siinä oli lääketieteellinen peruste kaikelle seuraavalle, ja se oli hyvä peruste. Se teki asiasta helpon.

Matkan aikana se tapahtui vielä neljästi. Lääkäri kirjasi joka kerta sekunnit.

Ulkona kaupunki vaihtui pelloiksi, pellot kukkuloiksi, kukkulat metsäksi, joka tiheni ja pimeni, kunnes latvukset sulkeutuivat tien ylle kuin kädet kynttilän ympärille. Lämpötila

laski alle nollan, ja metsä näytti siltä kuin joku olisi pysäyttänyt sen ja unohtanut käynnistää uudelleen.

MIKÄ IRINAA ODOTTI

Kukaan ei kaipaisi häntä. Niin oli laskettu, ja laskelma piti.

Mikään lemmikki ei odottanut häntä. Eläimet eivät eläneet kauan Irinan lähellä. Tyttärensä kissan hän oli eräänä aamuna päästänyt ovesta ulos eikä nähnyt sen jälkeen enää koskaan, eikä hän ollut edes kunnolla etsinyt. Lapsen hamsterin hän oli imaissut pölynimuriin siivotessaan. Se oli ollut häkin ulkopuolella ja hän liian laiska sammuttamaan imurin.

Häntä odottivat puheet. Naapurinainen, joka näytti puolta nuoremmalta ja oli kaksi kertaa vanhempi, ihmettelisi kolmen päivän kuluttua, miksei vastapäinen läski enää vaaputtanut ostoskeskukseen. Viikon kuluttua toinen sanoisi, että se oli varmaan taas siinä toisessa maassa, dementoituneen äitinsä luona, asunnon takia, tiedettiinhän nämä. Kahden viikon kuluttua kukaan ei enää kyselisi.

Työ ei odottanut. Keväästä lähtien oli tullut työkyvyttömyyseläkettä, joka oli myönnetty kahdenkymmenen vuoden lääkärintodistusten jälkeen. Se riitti asuntoon ja viiniin eikä molempiin. Puuttuvan osan hän neuloi, taitavasti, käteistä vastaan viraston ohi, hinnoilla, jotka kattoivat langat ja murto-osan tunneista. Loput maksoi tytär, joka sai muutaman viikon välein kahdelta yöllä viestin, jossa oli luku.

Tytär ei kyselisi. Tytär istui tällä hetkellä keittiönpöydän ääressä toisessa maassa, oli istunut siinä viikon, ja tiesi kilometrin tarkkuudella, missä äiti oli.

Pullonkerääjä katsoisi pisimpään. Hän oli Irinan viimeinen kaveri, kuusi vuotta pulloja penkkien luota ja kesäisin järveltä, mies koreineen, nainen katseineen, ja ainoa, joka oli koskaan antanut hänelle mitään ilman että perässä tuli lasku: rahat pulloista, kaikki, kolikoina, joka kerta, ja vesihanan, joka ei enää

tippunut, ja oven, joka meni taas kiinni. Sinä sunnuntaina hän oli seissyt pihalla jätesäiliön luona, nähnyt porttikäytävän läpi ne kahdeksankymmentä metriä ja valkoisen auton ja paarit ja neljä otetta, ja kahdessakymmenessä vuodessa hän oli nähnyt tällä pihalla kolme ambulanssia ja tiesi, että niiden väki tarttui toisin. Mutta pullonkerääjä ei tee rikosilmoitusta. Häneltä ei kukaan kysy, se on hänen ammattinsa.